

متن پرسش

سلام علیکم جناب آقای طاهر زاده طبق آیه ی (ربنا الذی اعطی کل ...) و مقام وصل و مقام جمع الجمعی ، آیا خدا ما را ناقص بد آفرید و ما را از مقام وصل (انسانیت) جدا کرد تا ما به کمال برتر دست یابیم. در صورتی که خدای متعال هیچ چیز و عمل او ناقص نیست ، ما را از روح خود آفرید. سوالات ۱. خطاب آیه ی مبارکه (انتم الفقرا...) در کجاست ؟ در مقام وصل یا در مقام فراق(ناسوت) ؟ ۲. چرا خدا ما را ناقص بد آفرید تا به وسیله ی بندگی و ... به کمال برتر دست یابیم؟ ۳. چرا وجود (هست) ما ناقص است؟ هست ما از خداست چرا باید خدای متعال این کار را کند؟ ۴. کسی که جهنمی شده ، اعتراض نماید خدایا تو که می دانستی من توانایی بندگی را ندارم چرا در این دنیا آوردی؟ من به همان مقدار در مقام وصل (نیستان) راضی بودم ، چرا این کار را کردی ؟ مرا از مقام وصل جدا کردی؟ از این که راهنمایی ام می کنید سپاسگذارم و در حق تان دعا می کنم.

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام از آنجایی که امکان، ذاتی انسان است و هر ممکن الوجودی، ممکن بالذات است و امکانش از خودش است، پس خداوند آن امکان را به او می‌دهد و آن موجود می‌شود «واجب بالغیر» و آیه‌ی مورد بحث ما را متذکر همین نکته می‌کند که خداوند خلقت هر شیئی‌ای را به او می‌دهد و پس از آن شرایط به کمال رسیدن آن مخلوق را فراهم می‌کند. انسان در مقام ذات عین فقر است. ذات ما عین ربط به حق است، خداوند ما را ناقص خلق نکرد، اقتضای ذاتی هر مخلوقی عین ربط به حق است، حال موجود مختاری مثل انسان اگر خواست مطابق ذات خود انتخاب کند بندگی را انتخاب می‌کند تا در تشریح مطابق تکوینش عمل کرده باشد. خداوند مطابق تقاضای ذاتی جنبه‌ی امکانی مخلوقات به مخلوقات فیض وجود می‌دهد در این حال معنا نمی‌دهد کسی به خدا اعتراض کند چون می‌دانستی من بد می‌شوم نباید مرا خلق می‌کردی. بد شدن و خوب شدن مربوط به انسان‌ها است که باید جنبه‌های بالقوه‌ی خود را فعلیت بخشند. مقام وصلی که قبل از خلقت برای هرکس پیش آمده مربوط به فطرت و جنبه‌ی بالقوه‌ی اوست و مربوط به او نیست تا برای او بماند. در ضمن جواب شماره ۱۳۶۴ در رابطه اعیان ثابت‌ه ممکن است برای جواب قسمت اول سوالتن مفید باشد . موفق باشید